

Babits Mihálynak még húsvét előtt

Mester, Te gyászruhás, fátyol-lelkű
álarcos, Próteuszként változó,
puskagolyók ropogása közt békéért
könyörgő, rekedt hangú énekes!
Érzed ott lent, Istent kereső szobrod
alatt, hogy rossz irányba tévedtek
a sorsunk vezérlő csillagjegyek?

Működésre kész újból a *nagy Malom*,
gépészei már részegre itták magukat
a hatalom mámorító ízével, és ha
akad egy-két *bátor*, lávaként
fröcskölő nyilak céltáblájává merevül,
s önnön fészkének varjúserege is
elégedetten károgja körül.

Meddig tart még e szeszélyes tél?
Meddig óvhatjuk földünkbe gyökeret
vert virágainkat, tavaszi, vizet árasztó
szelet váró dalainkat, múltunk *acélhiteit*?

Te léckatonákkal kerítetted házad,
hogy védj lelked csöndjét, de a
nyereség és veszteség aránya
megszabta hallgatásod mértékét.
A cselekvést a Gazdára bíztad, de
meghagyta nekünk a szó erejét.

Ez a végrendeleted ad bátorságot
kérnünk a harang kondulását,
megtárainkba búzát, poharainkba
bort, hogy kiigyuk belőle a békét,
mielőtt *egy örök cethal szájában*
végképp mi is eltűnünk, és ez a
nehezen közeledő tavasz rügyet
fessen a fákra, szivárványt szívünkbe,
és szórja szét madarak vidám énekét.